

Р. А. ЛЕФЕРТИ
СЕДЕМТЕ СТРАШНИ ДНИ

Част 0 от „Уилоуби“

Превод от английски: [Неизвестен], 1972

chitanka.info

— Искаш ли да изчезне нещо у нас? — запита майка си Кларънс Уилоуби.

— Да, неизмитите чинии в кухнята. А как ще го направиш?

— Конструирах уред за изчезване. Изрязах дъната на една консервна кутия и вместо тях поставих червени картончета с дупчици в средата. Достатъчно е да погледнеш в тези дупчици и да мигнеш. Каквото и да видиш, веднага ще изчезне.

— Това ли било?

— Разбира се. Само че не зная дали ще мога да върна обратно чиниите. Все пак струват пари...

Майра Уилоуби както винаги, трябваше да се преклони пред ума на своя деветгодишен син:

— Тогава опитай с котето, което ни подари Бланш. Ето го на двора. Ако изчезне, никой няма да забележи освен Бланш.

Кларънс доближи уреда до очите си и примига. Котето изчезна. Майката се изненада:

— Как става това?

— Вземаш консервна кутия, махваш дъната, поставяш две червени картончета, мигваш и...

— Добре, добре. Иди си поиграй.

Но когато майката остана сама, изведнъж я обзе странно безпокойство: „Нима моето момче наистина е вундеркинд? Та нали и сред възрастните не всеки е способен да изработи уред за изчезване“.

В това време Кларънс отиде в близката пивница и запита собственика:

— Искате ли да ви изчезне нещо, Нокомис?

— Само шкембето ми.

— Ако изчезне, ще ви изтече кръвта.

— Което е вярно, вярно е. Опитай с вентила от пожарния кран.

На ъгъла е.

Това беше най-щастливият ден за децата от квартала, които на групи на групи се гонеха из наводнените улици. Пожарните коли (де се е чуло и видяло да викат пожарникари, когато има наводнение!?) бяха залени чак до помпите. Полицайте и сътрудниците на „Бърза помощ“, мокри и обезкуражени, се чудеха какво да правят.

Нокомис повика Кларънс настрана и му пошепна:

— На твое място не бих казал никому за вентила.

— Няма да кажа, ако вие запазите тайната — отговори Кларънс. Полицейският старшина Комсток разсъждаваше:

— Предполагам, че наводнението е дело на едно от децата на Уилоуби. Как са го извършили, не зная. Без булдозер вентилът не може да се извади. Пък и биха останали следи...

Старшината имаше способността да разбира причините за различни тайнствени явления.

— Клариса! — със строг глас извика той. — Известно ли ти е как е изчезнал пожарният вентил.

— Имам известни подозрения — отвърна осемгодишната Клариса. — Щом получа точни сведения, ще ви съобщя!

— Клементина, Харолд, Корина, Джим, Сирил! — обърна се към нейните братя и сестри старшината. — Известно ли ви е какво е станало с пожарния вентил?

На тях обаче не им беше известно нищо.

— Кларънс! — продължи намръщен старшината.

— Не зная къде е вентилът! — И, като се отдръпна, момчето насочи своето оръжие към новата шапка на Ози Мърфи и примигна — шапката изчезна, сякаш я беше духнал вятърът.

Така започнаха тези седем страшни дни в квартала. От улицата изчезваха дървета, електрически стълбове. Уоли Уолдорф слезе от своята кола, затвори вратата и... колата изчезна. Джордж Малендорф се връщаше в къщи, когато неговото куче стремглаво се спусна насреща и скочи радостно на гърдите му. Но се случи нещо необяснимо: кучето мигновено изчезна. На другия ден след наводнението бе поставен нов пожарен вентил. Осем минути по-късно той също изчезна и водните струи отново се разбушуваха.

— Вече имам серия снимки, които ще бъдат сензационна на годината — похвали се местният фоторепортьор, ала още недовършил, фотоапаратът изчезна из ръцете му.

— Аз не бих си играл повече по този начин! — каза Нокомис на Кларънс.

— А кой си играе? — отвърна момчето.

След три дена Клариса предложи на своя баща.

— Татко, аз знам как можем да забогатеем. Всички са готови да продадат къщите си, само и само да се махнат по-далеч оттук. Намери пари и купувай...

— Дори да ми ги дават за долар едната, пак няма да ги купя! — отсече бащата. — Три къщи вече изчезнаха, хората изнасят покъщнината си. Сигурен съм, че утре в града ще останат само празни места.

— Купи празните места! Ще почакаме домовете да се върнат!

— Да се върнат!? А нима това ще стане?

— Имам известно подозрение...

В града настъпи истинска паника, когато изчезна един продавач на хранителни продукти — потъна сякаш вдън земя пред очите на купувачите. Това беше много сериозно. У дома на Том Уилоуби се яви цяла бригада за разследване от злоещите представители на властта. Сред тях най-злоещ беше кметът.

— Чухме мрачни слухове — каза един от злоещите следователи, — че станалите напоследък събития имат връзка с този дом.

— Аз ги пуснах! — обади се Клариса. — По моему те не са мрачни, а загадъчни. Ако искате да узнаете истината, задайте ми един въпрос.

— Ти ли си причина за изчезванията?

— Не е този въпрос — отговори Клариса.

— Къде са изчезналите предмети?

— Въпросът е друг.

— Можеш ли да върнеш всичко на мястото му?

— Разбира се. Всеки може. А вие?

— Не. Ако ти можеш, молим ти се оправи работата.

— Донесете ми златен часовник, чукче, ученически набор с химикали, метър черен бархет и бонбони.

Донесоха ѝ каквото иска. Кларънс обаче се засегна:

— Защо ли ѝ обръщат такова внимание? — въздъхна той. — Та нали аз изобретих уреда за изчезване? Отде тя умее да върне всичко назад?

— А-ха, знаех си аз! — възкликна Клариса. — Знаех си, че той е надробил тая попара. Прочел е в дневника ми как да измайстори уред за изчезване и... Ето какво се получава, когато такива вещи попадат в ръцете на несъзнателни хора...

Тя вдигна чукачето над златния часовник:

— Още няколко секунди! — и с всичка сила го стовари върху красивия златен циферблат: — Готово! Вижте котето се върна.

И наистина, котето измяука на двора.

— А сега да идем при вентила!

Събрали се тръгнаха към пожарния кран. И ето вентилът се появи изневиделица, звънтейки по паважа.

— Всичко ще се върне точно седем дни след неговото изчезване!
— продължи Клариса.

Така и стана. Едни след други предметите и къщите заставаха на местата си. Седемте страшни дни свършиха.

— Но как узна, че ще се появят след седем дни? — запитаха момичето.

— Уредът на Кларънс беше седемдневен — обясни Клариса. — Аз обаче умея да направя деветдневен, тринадасетдневен, двадесет и седемдневен, дори единадесетгодишен. Но се плаша от мисълта, че моето изобретение може да попадне в лоши ръце...

— А защо ти бяха нужни химикалите?

— За моя комплект „Млад химик“.

— А черният плат?

— За дрехи на куклите ми.

— А бонбоните?

— Че иска ли питане!

— Последен въпрос: защо счупи златния часовник?

— А, часовникът ли? — усмихна се Клариса. — За драматически ефект.

Публикувано във вестник „Септемврийче“, брой 26/1972 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.